

Ми още нищо не знаем;
 Мене първо, поизмай,
 Да си напътимъ където:
 Една заплата да дадемъ;
 Знае, коприна да носимъ;
 Въ двата дари да стигамъ,
 Мери елени да носимъ,
 Разитомъ с' дребенъ маргаритъ.
 — Хубаво, аго, живъ ми бивъ,
 Но ази съмъ проста селенка,
 Не ми се драи дари,
 Митъ свичени притомъ;
 Не искамъ елени елени,
 Не искамъ дребенъ маргаритъ.
 Свѣта ми нѣва цо имамъ:
 Мѣзъ отъ рѣка мѣзъ
 И мѣзъ мѣзъ косички...
 Най погубъ, аго, знаемъ ли?
 Ако не знаемъ да знаемъ:
 Азъ съмъ ся кѣла, замѣла,
 И кѣлѣта ми върна е.
 Първо ми любѣ Никола,
 Първо второ мой цѣ е...
 — Кѣко си прѣта, Сегунка!
 Ма цѣ е твоиъ работникъ,
 Прѣдъ мене и прѣдъ вѣсѣфа ми?
 — Прѣдъ тебе, аго, нищо е;
 Но за мене, знаемъ ли, вѣко е;—
 Поитъ аго него, ма него...
 — Поимъ ми него, ма него,
 Оубрѣдъ вѣзѣ сѣрѣжа,
 Но чѣв вѣкѣ нѣ имамъ,
 Мойѣ е чѣв нѣдъ тебе,

